

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Apare Duminica

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Pastorală de Crăciun a Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Nicolae Colan

Iubiții mei fii sufletești,

Frații mei iubiți. fiți statornici, fiți neclătinați în credință, sporiți în lucrul Domnului pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul. (II Corinteni, 15, 58.)

Cu inimile înălțate de strălucirea și dulceața Praznicului, dăm slavă și mulțumită bunului Părinte ceresc, că ne-a învrednicit să ajungem din nou luminata zi a Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Simțământul acesta de creștinească slăvire și de recunoscătoare smerenie cu care ne închinăm astăzi Celui născut, după trup, în staulul din Vifleem izvoarește din conștiința, că fiecare zi trăită pe pământ e un dar făcut de Dumnezeu, spre a ne fi prilej de căință pentru păcatele noastre cele trecute și de bună tocmire a zilelor ce ne sunt rânduite să le mai trăim. Căci viața aceasta nu este decât un popas zbuciumat spre viața de dincolo, o tindă a lăcașului celui mare întru care suntem chemați să ne sălășluim, la vremea sa, spre viețuire veșnică. Pentru că — după cuvântul Scripturii — nu avem aici cetate stătătoare, ci așteptăm pe cea care va să vie (Evrei 13, 14).

După obșteasca știință, nașterea unui prunc este prilej de îndreptățită bucurie în sânul oricărei familii care umblă în căile Domnului. Și aceasta, de bună seamă, nu numai pentru nădejdea părinților, că la bătrânețele lor vor avea — cu voia lui Dumnezeu — un sprijin; nici numai pentru pricina că frațiorii văd în noul născut un nou tovarăș de joacă. Ci fiindcă așa a rânduit bunul Părinte ceresc când a poruncit celor dintâi oameni: Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul.

Cu atât mai firească și mai neasemuită a trebuit să fie bucuria marelui familii a neamului omenesc, când, la plinirea vremii, a venit ziua sfântă în care s'a născut Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Căci prin sălășluirea lui Iisus Hristos în ieslea din Vifleem n'a venit în lume vre-un frate al nostru, ci însuși ziditorul a toate, care chip de rob luând și asemănându-se oamenilor, a petrecut printre oameni, a trăit și murit

printre ei, ca prin preacurata sa jertfă să-i izbăvească de sub jugul păcatului și al morții întru care au căzut prin propria lor trufie și neascultare.

De aceea, bătrâni și tineri, bogați și săraci, toți deopotrivă, într'un cuget și într'un glas, preamărim în fiecare an nașterea Domnului, mângâindu-ne inimile cu dulceața colindelor noastre strămoșești și înoindu-ne bucuria că nu mai suntem robii păcatului și osândiții lui Dumnezeu, ci fiii îndurării cu care Tatăl cel din ceruri — prin jertfa unuia născut Fiului său — iarăș ne-a primit întru ale sale.

Dreptaceea, cântați, fraților, și vă mângâiați cu cântarea: O, Iisuse, nume dulce, ne-ai scăpat prin sfânta cruce, din osânda strămoșească și din moartea diavolească!

Și dacă suntem un singur trup, să fim și un singur duh, una cugetând (Fil. 2, 2) și purtând sarcinile unii altora (Rom. 13, 1) cu frățească înțelegere și dragoste, silindu-ne a face toate câte sunt bine plăcute lui Dumnezeu și folositoare oamenilor și căutând mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, ca toate celelalte să ni se adaogă nouă (Mat. 6 33.)

Așa să vă siliți a trăi, iubiții mei fii sufletești, nu numai la Crăciun, ci în toate zilele vieții voastre; atunci veți dobândi pacea cugetului vostru și lauda cea dela Dumnezeu. Și nu este fericire mai mare și mai dulce decât aceea pe care ți-o de pacea cugetului tău și binecuvântarea Tatălui ceui din ceruri.

Trufia și nedreptatea vrăjmașului să nu vă întărată spre izbândirea de voi înșivă și spre facerea de rău — bine știind că Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har (I Petru 5, 5) și nepierzând nici odată din ochii voștri cei duhovnicești făgăduința dată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos: că celce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui (Mat. 24, 13).

Drept aceea, să nu se tulbure inima voastră, a celorce pătimiți pe urma prăpădului mare ce s'a abătut asupra pământului; și desnădejdea să nu-și facă locaș în sufletul vostru. Ci mai vărtos vă mângâiați și vă în-

(urmare în pag. II-a)

P. S. S. Episcopul Nicolae Colan

Evangelia

Luca c. 15, st. 11—32.

Dumnezeu întru bunătatea lui cea nemărginită, a dăruit omului atâtea daruri spre fericirea lui și lauda Părintelui. Toate aceste daruri ca, viață, sănătate, înțelepciune, auzie, putere și altele, puse în slujba lui Dumnezeu aduc vieții pământeste, valoarea adevărată iar în ceruri siguranța fericirii. Deci atât timp cât omul stă în părinteasca dragoste a lui Dumnezeu, toată bogăția de comori o va înmulți și din prisosul ei va gusta pacea adevărată.

Când însă incolțește în sufletul omenesc chemarea ispititoare a diavolului și omul își ia toată comoara darurilor primite dela Dumnezeu, risipindu-o fără cruțare în patimi și plăceri neiertate; atunci se repetă întocmai scena fiului celui mic, care și-a luat partea de avere pentru a-o cheltui în țări depărtate.

De câte ori nu trăim această tristă realitate a despărțirii de bună voie de către Dumnezeu, mânați de îndemnurile păcatului și dăm astfel ascultare glasului dulce și ademenitor al unei vieți cu totul de parte de Dumnezeu, care este dragoste, dreptate, sfințenie și atotbun.

Și nu înlămpinăm nici o împotrivire dela Dumnezeu, căci El ne-a creat ființe libere și cu răspundere pentru faptele noastre.

Ca orice bogăție din care tot cheltuind, ajungi odată să fii lipsit, așa și viața risipită într'un trai fără frica Domnului, aduce cu sine „foame-te” sufletească. Cât de amar

este acel moment când omul ajunge ca să-și cunoască ne-trebnicia vieții lui păcătoase, când vede în jurul lui numai risipă sufletească și trupească și când pare ajuns pe marginea prăpăstiei, de unde nu mai e scăpare!

Pe cât de dureroasă este aceea clipă, pe atât de mângăitoare și plină de nădejdi este momentul întoarcerii la viața cea adevărată în Domnul. Dumnezeu nu voiește nici odată moartea păcătosului, ci așteaptă întoarcerea lui, ca și tatăl ce-și aștepta fiul rătăcit. Această întoarcere însă nu trebuie socotită ca o lucrare exclusiv dumnezeiască ci ea trebuie să-și aibă pornirea în noi însuși.

Când auzim chemarea lui Dumnezeu prin graiuri de cârți, sau predici; prin dureri sau bucurii mari, atunci să luăm hotărârea venirii iarăși la sânul cald al Tatălui ceresc. El ne așteaptă mereu, cu o răbdare cum numai un Părinte știe, și e gata să-ne îmbrace în haina iertării.

Să-ne desmetecim deci din viața robilă păcatului, să rupem cătușele patimilor și cu hotărâre tare să-ne croim viața nouă, trăită în Domnul. Cunoșcându-ne propria risipă a atâtor semne inoederate a bunătații cerești, să săpăm un vad adânc în sufletul nostru și râuri de haruri vor isori acolo.

Și mai ales noi preoții să ne învățăm a cunoaște și înfălege valoarea sufletului, ca din această prețuire să putem și răspunderea noastră pentru întoarcerea și primirea celui rătăcit.

Pr. T. Ciurus

Pastorala P. S. Episcop Nicolae Colan

(Continuare din pag. 1-a)

tăriți întru credința că celorce iubesc pe Dumnezeu toate li se lucrează spre bine.

Fiți tari și neclintiți în această credință; și sporiiți în lucrul Domnului pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul (I Cor. 15, 59), ca să aveți dreptul a nădăjdui și a aștepta nu numai pacea și fericirea veacului acestuia, vestită de sfinții îngeri în noaptea de taină a nașterii Domnului, ci și pacea și fericirea vieții celei veșnice, făgăduite de Dumnezeu prin gura prorocului său Isaia, care zice: Iată voi zidi cer nou și pământ nou. Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile vechi; ci se vor bucura și se vor veseli de ceea ce voi face acum. Căci iată voi întemeia Ierusalimul (cel nou) spre bucurie, și poporul lui spre desfătare. Și mă voi bucura de Ierusalim și mă voi veseli de poporul meu și nu se va mai auzi într'ânsul nici plâns, nici țipet, (Isaia 65, 17—19).

Impărtășindu-vă aceste gânduri și bune povățuiri izvorâte din părinteasca mea grijă și dragoste, rog pe bunul Părinte ceresc să vă învrednicească a petrece sfințele șărbători ale Nașterii Domnului, ca și ale Anului nou și Bobotezii, întru sănătate și bucurie și în toată duhovniceasca îndestulare — și a le ajunge întru mulți fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea sfântului Duh să fie cu voi, cu toți.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor

† NICOLAE episcop

Pe marginea unei pastorale

Au trecut sărbătorile Nașterii Domnului și cuvântul povățuitor și plin de părintească iubire al P. S. nostru Episcop Nicolae, nu l-am putut avea. Ne am mângăiat în lipsa acestuia, cu povăța pilduitoare a I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Abia acum suntem în fericita împrejurare de a gusta cuvintele arhieresci, pătrunse de miasma credinții curate în

Dumnezeu, care poartă grijă de soarta corăbiei Bisericii și a Neamului, rămasă în păstoria P. S. Sale. Și este în același cuvânt atâta suflet, atâta nădejde în Providența divină: câtă numai sufletelor trecute prin focul sfințelor suferințe pentru Hristos, le este dat să toarne.

(Continuare în pag. 3-a)

FOILETON

Muzeul Parohial-local

— Istoricul și rolul lui —

de Preot A. VELEA

(Continuare)

Ca urmare la demersurile făcute de Consiliul Eparhial, în anul 1925 Ministerul Cultelor cu adresa Nr. 61.199 a dat Episcopiei autorizația ca să colecteze toate obiectele bisericesti pentru înființarea Muzeului Eparhial⁶⁾. Cu adunarea obiectelor pentru muzeu s'a ocupat P. C. Păr. Consilier Dr. Seb. Stanca încă din vremea când păstora iscusitul gospodar Episcopul Nicolae Ivan, mărindu-se mereu numărul obiectelor. Aranjarea a-

cestui Muzeu Eparhial s'a făcut sub înțeleapta conducere a P. S. Episcop Nicolae Colan.

Muzee bisericesti mai sunt în București, Argeș, Sibiu, Oradea-Mare, Arad, Caransebeș, Iași, Roman, Chișinău, Ismail, Cernăuți.

Deasemenea sunt încă și mănăstiri cu muzee foarte frumoase, având obiecte de mare valoare istorică și artistică, așa găsim la Mănăstirea Neamț, Secu, iar la Putna este cel mai de valoare muzeu în tezaur de artă din vremea lui

Stefan cel Mare și în documente din timpul primilor domnitori români⁷⁾.

Avându-se în vedere natura obiectelor de obicei, muzeele se clasifică astfel: 1. Muzeu național; 2. Muzeu local; 3. Muzeu special. Se mai precizează încă următoarea clasificare: 1. Muzeu central; 2. Muzeu provincial; 3. Muzeu local; 4. Muzeu special.

O altă clasificare în care intră cele două de mai sus ar fi următoarea:

1. Muzeul central-internațional care cuprinde obiecte din întreaga lume; așa sunt muzeele Luvru și British Museum. Împăratul Napoleon a intenționat ca să facă un muzeu central-internațional în Luvru, depunând acolo obiectele de artă din toată lumea.

7. Dr. A. Crăciunescu: Muzeele bisericesti, vezi lucrarea „Situația Bisericii Ortodoxe-Române, pe anii 1935—1938. București 1939, pag. 314)

Acest „Muzee Napoleon” a fost descompus în 1814 restituindu-se obiectele proprietarilor.

2. Muzeul Central-național cuprinde tot ceea ce aparține unei națiuni din trecut și prezent găsit pe teritoriul național. Un astfel de muzeu avem și noi în București care se numește Muzeul Național de Antichități.

3. Muzeul provincial-național are obiecte ce aparțin națiunii dintr-o provincie. Ca muzeu provincial național avem în Sibiu „Muzeul Asociațiunii pentru literatura și cultura poporului român”, care din 1867 era în „Stadiul de colecțiuni” până în 1905 când s'a făcut inaugurarea acestui muzeu care are cea mai mare secție etnografică dintre toate colecțiunile din Ardeal⁸⁾.

4. Muzeul provincial-special

6) Idem, ibidem.

8) Dr. C. Petreanu o. c. pag. 94.

Pe marginea unei pastorale

(Continuare din pag. 2-a)

Acesta este motivul pentru care actualitatea ei nu se pierde și rămâne pururea dătoare de îndemnuri spre zidirea sufletului și a trupului.

Așteptăm sosirea păcii și fericirii veacului în care „nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile vechi; ei se vor bucura și se vor veseli de ceea ce voi face acum”.

Nimeni nu poate împărți, de nu a adunat și nimeni nu știe mângăia de nu a gustat mai întâi păbarul amar al suferinții. De aceea cuvântul iubitelui nostru Arhieru, unde atungă desnădejdea din suflet, în urma pătimirilor de acum și toarnă mângăiere „în credința, că celor ce iubesc pe Dumnezeu toate li se lucrează spre bine”; este o adevărată gază de refacere creștinească și românească.

Câtă putere morală are acest cuvânt, pentru un norod ce nu știe alt loc ocrotitor decât Biserica, și pentru fiii despărțiți de părintele lor duhovnicesc!

Așa a zidit Biserica noastră întotdeauna, sufletul popoului, oțelindu-l în focul suferinții și al credinții în Dumnezeu, celce prin „necaz răbdare lucrează, iară răbdarea iscusință, iară iscusința nădejde, iară nădejdea nu rușinează”. (Rom. 5 3—4).

Aici se poate verifica necesitatea pastoralilor arhieresti, cu prilejul sărbătorilor noastre creștinești. Ceeace îndeplinesc P. S. nostru Episcop Nicolae, corespunde unor temelii,

ce urmează să suporte mărețul edificiu al viitorului.

Bunul Dumnezeu să-I dăruiască putere și înțelepciune, ca prin focul suferințelor să poată vâsli corabia naufragiată, spre limanul mântuitor de neam și lege.

În lumina acestor gânduri, venite să deștepte și mai mult istorica păstorie a P. S. Episcop Nicolae, drept pildă de jertfelnicie adusă pentru cauza Bisericii și a Neamului, de unde să ne umplem sufletele pentru aceeași cauză comună; am publicat și acest cuvânt al Crăciunului din anul mântuirii 1941.

Și în fine, dăm expresiune vie sentimentului de neclintită ascultare duhovnicească celui ce veghează, cu prețul vieții, la mântuirea noastră.

Pr. T. Ciuruș

„Voi sunteți sarea pământului... voi sunteți lumina lumii. Nu poate cetatea să se ascundă, de-asupra muntelui stând.

Nici aprind lumina și o pun sub obroc, ci în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”.

Mat. 5 13—15.

Organizați REUNIUNI DE FEMEI

cuprinde obiecte dintr-o regiune și care sunt în legătură cu o singură chestiune; așa ar fi muzeele agronomice, tehnice ș. a. după cum arată chiar numele lor aici intră și muzeele eparhiale.

5. Muzeul local are tot ceea ce se găsește într-o localitate fie din trecut sau prezent și din toate domeniile.

De acesta aparține într-o comună sau oraș și muzeul parohial-local.

Dacă în vremea străveche când s'au început colecționările de obiecte care au dus apoi la înființarea muzeelor, erau mai mult pentru a mulțumi pe proprietar, azi însă muzeele prezintă o însemnătate nu numai pentru un individ ci pentru întreaga omenire ce tinde spre cultură și civilizație.

Muzeele au un rol însemnat în punct de vedere național, economic și cultural.

Din punct de vedere național muzeele cu documentele ce le au și care se referă la trecutul neamului, constituie cele mai autentice mărturii de afirmare a drepturilor ce-i aparțin unui neam.

Cu documentele care se referă la faptele de arme ale înaintașilor ori cu obiectele ce aparțin din vremea acestora se sâdește în mod intuitiv în inima urmașilor, dragostea de patrie și dorul de a se arăta oricând vrednici urmași.

Într'adevăr muzeele „sunt atât pentru marea majoritate a poporului, cât și pentru străinii care le cercetează, cartea deschisă, unde stă scrisă, fără puțință de îndoială, toată istoria și puterea de creație a unui neam. Cât privește poporul nostru românesc problema muzeelor prezintă și o altă importanță, cu mult mai accentuată și mai imperioasă decât la alte popoare. Poporul

Au trecut Sărbătorile...

Ce înseamnă câteva rânduri fugare, așternute nemesteșugii pe hârtie, în fața măreției dumnezeiești din Betlehem, în fața drumului credincioșiei, străbătut prin pustiu de magi, sau de familia sfântă spre Egipt! Ce înseamnă aceleași rânduri în fața pustului de lângă Iordan, unde boleza și învâța înaintemergătorul, sau în fața lumii învolburate în cel mai crâncen război de sub soare!

Între puzderia celor 7000 insule Filipine, lângă spaimântătoarea fortificație a Singapurului, pe întinsul oceanului „Pacific” (1), în Atlanticul străbătut altădată cu scopuri pașnice de Columb, pe „Santa Maria”, în Mediterana, Africa sau Crimeea, peste tot, moartea a secerat în timpul Sfințelor Sărbători mii de vieți! Și ne-am îngrozii numai la acest gând, dacă nu am avea ferma credință, că acesta este războiul în urma căruia, generații după generații nu vor mai înscia după dreptate, ci ficcare popor va fi așezat în drepturile lui firești, ficcare națiune va vedea cu ochii dreptatea socială mult căutată.

Iar noi, noi Români, născuți și crescuți în areul Carpaților, noi cari-am sângerat secole întru apărarea gliei, fără să cutropim o brazdă de pământ străin și sângerăm azi între Prut și Urali pentru aceeași glie străbună; noi modestii fii ai regiunii ginte latine, ne vom vedea toate visurile pentru care-am suspinat veacuri, pentru veșnicie împlinite!

L-am primit pe Iisus, așa cum L-am primit: poate tot așa de modest ca și gloata pestră din Betlehem. Am făcut ce s'a putut pentru „mai micii” Lui: săracii și năpăstuiții soartei, dărînd din multul dar — mai ales! — din puțînul nostru, pentru mân-

găierea lor. Am contribuit și vom mai contibui cu toată măreția inimilor noastre pentru aceia cari au dat Țării totul; Ostașii Neamului, trimițându-le acolo, departe de vetrele lor, de soțiile și cei dragi lor, ce am putut. Ei au știut să înfrățească așa de bine Crucea cu arma, în războiul contra tiranului roșu! Datori suntem pururea să înfrățim vorba cu fapta, sprijinindu-i!

Am intrat plini de nădejde în anul 1942. Armatele Crucii îi vor înfrânge; căci au voit să-l detroneze pe însuș Dumnezeu, spre a-L înlocui cu Iuda sau cu fiara întruclăupată în seminaristul din Tiflisul Georgiei. Iosif Djugasvili-Stalin!

„Acesta este Fiul meu cel iubit; de El să ascultați!”... grăit-a din înalțul Cerului Dumnezeu, când Fiul lui era în Iordan. Da, vom asculta de El, ne vom strânge rândurile în jurul Crucii Lui, vom munci mult pentru Patria nepieritoare, pentru conducătorii aleși și trimiși la răscruce de veacuri, cu mâna de fier și înțelepciune mare, ca să ne îplinească toate buncele vrei. „Suum cuique tribuere”, era maxima străbunilor noștri. Și Dumnezeu știe că noi nu vom nimie din ceea ce nu-i al nostru!

Cu gândul la Eroii noștri jertfiți în încelestarea dela Răsărit; cu gândul și fapta către urmașii lor, și către marii mutilați ai Neamului, așa cerem binecuvântarea, cerească peste anul care ni s'a deschis în calea tuturor nădejdilor noastre.

Pr. Andrei Eftimie

nostru a trecut dela origine până azi prin atâtea vicisitudini și privitor la istoria lui s'au emis atâtea teorii false de către istoricii străini interesați, încât pentru stabilirea adevărului și răsturnarea atâtor păreri cronate este nevoie de producerea celor mai neîndoelnice dovezi.

Pentru neamul nostru muzeele sunt izvoare de întărire și dărză apărare a patriei, căci trebuie să știm că nu numai „mijloacele materiale de apărare vor mântui această țară, întemeiată cu atâtea greutăți și peste așa de sângeroase jertfe ale atâtor generații, ci puterile din noi care nu se pot crea decât prin contactul adevărat cu puterea care trăește în operele, venerabile ale înaintașilor noștri” (10).

Și cum vrednicia unui po-

morală și națională care o are, chiar în scopul acesta muzeul are un rol însemnat, căci ajută la nivelarea disproporțiilor culturale ce sunt între straturile sociale și dezvoltă gustul estetic.

„Muzeele adevărate sunt lăcașuri ale educației ideale, pentru că ele învață elevul distrându-l. Sufletul obosit de truda zilei este recreat prin contemplare, este liberat de tirania momentului și micșinele vieții, el se avântă la înălțimea omului întreg, a omului adevărat și general. Muzeele devin centre de contemplare istorică și filosofică a vieții, legându-ne cu trecutul și înapiedicându-ne a fi unilateral moderni, ele devin într'adevăr lăcașuri ale Muzeelor în înțelesul elenic al cuvântului.

Demnitate preoțească

De câte ori meditez asupra chemării preotului, totdeauna mă cutremur la gândul, că suntem urmașii Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și într-adevăr așa este. El, Mântuitorul nu mai este de față, s'a întors la Tatăl. „Merg la Tatăl” (Ioan 16, 28). Dar nu ne-a părăsit totuși: „Iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20). A rămas cu noi personal, nevăzut, în sf. cuminecătură și impersonal, dar văzut, prin locuitorii Săi, episcopii, preoții și diaconii.

Deci temelie vieții preotului este Iisus Hristos. El este centrul de gravitate a tuturor acțiunilor lui și nici cel mai neînsemnat gest, nu trebuie să trădeze în preot, nesocotirea chipului ce poartă. Sentimentul conștiinței, că suntem urmașii Lui, trebuie să ne lege pe toți preoții într-o comunitate de gândire și de dragoste reciprocă.

Așa au fost totdeauna slujitorii Bisericii, în acele vremuri când credința în Iisus, o pecetluiau cu jertfa vieții lor. Dacă nu s'au cunoscut nici odată, totuși comunitatea credinții îi apropia unul de altul atât de mult, încât aflau o adevărată mângâiere prin venirea lor.

Și astăzi, ce vremuri! Suntem preoți, purtători a aceluiași dar dat de Domnul, chemați în slujba unui ideal comun și totuși ne este dat să vedem uneori atâta lipsă de înțelegere, asupra demnității noastre preoțești. Trec preoți unul pe lângă altul și nu se salută. Este un gest foarte condamnat, judecat în lumina chemării noastre preoțești, întrucât manifestă o lipsă de înțelegere a acestei apostolii.

Câtă bucurie nu ar trebui să se manifeste în toate ocaziunile, când se întâlnește mai mulți preoți și ce discuții, în jurul evanghelizării, n'ar trebui să se încingă. Dar nu, majoritatea mare a preoților se lasă stăpânită de duhul lumii acesteia și îngăduie în așa zisele reguli de bunăcuviință, pierd din vedere chemarea lor.

Cunoscând acest sentiment dureros și dejositor în fața credincioșilor noștri, să părăsim mentalitatea bolnăvicioasă, că dacă nu ne cunoaștem „personal”, nu suntem obligați la salutul reciproc. Suntem frați întru Hristos, purtători a aceluiași dar și propoveditorii dragostei creștine; deci să dovedim această che-

mare sfântă și prin semne vizibile.

Și dacă nu suntem îndeajuns pătrunși de acest adevăr — ceea ce ar fi un mare păcat — să ne gândim, că suntem purtătorii aceleiași haină distinctă și tocmai buna creștere lumească ne condamnă, ca lipsiți de demnitate față de propria noastră tagmă. Nu este poate nici o tagmă lumească care să nu-și respecte obligațiile colegiale.

Preotul deci, când nu-și salută colegul-frate, este condamnat sub ambele aspecte.

Inchei aceste rânduri cu dorința vie, ca fiecare preot să-și revizuiască atitudinea față de colegi și frați și să nu treacă unul pe lângă altul, fără a-și arăta comunitatea chemării lor, prin salutul reciproc. Atunci vom dovedi dragostea reciprocă în Iisus Hristos și vom fi pildă și credincioșilor noștri.

Pr. T. Ciuruș

Informațiuni

Examen de cântăreți bisericesti. În temeiul aprobării P. S. nostru Episcop Nicolae, Consiliul nostru vicarial a ținut în ziua de 15 Ianuarie 1942, în Alba-Iulia, examen de diplomă pentru cântăreții bisericesti, absolvenți ai școlii din Nușeni. Odată cu aceștia au fost admiși la examen, în mod excepțional și în vederea bugetării lor, și cântăreții din parohiile urbane sau cei din centrele protopopești.

Rezultatul examenului este următorul: 1. Florea Dominic, din Ighiel, media 10; 2. Chioresan Gheorghe, din Vama-Scacă, media 9,71; 3. Ciungan Ion, din Crindenii, media 9,57; 4. Sănmărghițan Luchian, din Petea de Câmpie, media 9,57; 5. Păcurar Ioan, din Band, media 9,42; 6. Baba Grigore, din Alba-Iulia, media 9,42; 7. Roman Ioan, din Iuduș, media 9,42; 8. Săbăduș Vasile, din Turda II, media 9,29; 9. Filimon Toma, din Aiud, media 9; 10. Marian Teodor, din Ațintiș, media 9; 11. Berghian Vasile, din Alba-Iulia-Maieri, media 8,85; 12. Petringenar Nicolae, din Zlatna, media 8,85; 13. Cocis Constantin, din Gura-Arieșului, media 8,71; 14. Bibolar Ștefan, din Zlatna, media 8,42; 15. Todoran Floro, din Mureș-Uioara, media 8,28; 16. Țăran Aurel, din Baia de Arieș, media 8,28; 17. Vușcan Ioan, din Călățele, media 8,28. S'au remarcat în deosebi absolvenții școlii de cântăreți din Nușeni.

PARTEA OFICIALĂ

COMUNICAT

Aducem la cunoștința preoților noștri adresa Onor. Minister al Culturii Naționale, Cultelor și Artelor, Serviciul Inventarierii Averilor și Veniturilor Bisericești, Nr. 460 din 9 Ianuarie 1942:

„Potrivit dispozițiilor Domnului Mareșal Antonescu, avem onoare a Vă face cunoscut că orice statistică privitoare la însămânțări, arături, culturi, etc., — exceptând numai cele de strictă specialitate — să fie lucrate și îndrumate numai prin intermediul Institutului Central de Statistică.

Binevoiți a Vă conforma”.

Alba-Iulia, 17 Ian. 1942.

Președinte,
Al. Baba

Secretar,
Pr. T. Ciuruș

1—2

No. 146/1942.

CONCURS

Devenind vacantă parohia Soharu, din protopopiatul Abrudului, prin aceasta se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Preotul beneficiază de salariu dela Stat, casă parohială și pământ de 4 jug. 400 stj. 2 fânaț și pădure.

Cererile se vor înainta în termen, observându-se prescripțiile regulamentului, la Consiliul Vicarial în Alba-Iulia.

Alba-Iulia, 27 Ian. 1942.

Consiliul Vicarial

1—2

155/1942.

CONCURS

Devenind vacantă parohia Valea-Bulzului din protopopiatul Abrudului, prin aceasta se publică concurs din oficiu cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Preotul beneficiază de salariu dela Stat, casă parohială cu supraedificatele necesare și sesiune de 6 jug. fânaț.

Cererile se vor înainta în termen, observându-se prescripțiile regulamentului, la Consiliul Vicarial.

Alba-Iulia, 27 Ian. 1942.

Consiliul Vicarial

Nr. 591—1941 pp.

3—3

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în „Renașterea”, pentru postul vacant de paroh al parohiei GEOMAL, din protopopiatul Aiud.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

- 1) Salariu dela Stat.
- 2) Casa parohială corespunzătoare, cu dependințe și grădină de zarzavat de cca. 400 stj.
- 3) Sesiune parohială teren arabil 15 jug. în Geomal, iar 10 jug. în comuna Leorinți, primit din reforma agrară; în total 25 jug. precum și 400 stj. parchet anual din pădurea comunală.

4) Onorariile stolare obișnuite Concurenții având calificare se puțin pentru parohii de clasa a II-a, își vor înainta cererea legal întocmită, Vicariatului din Alba-Iulia. Iar pentru a face cunoștință cu poporul se vor putea prezenta în parohie, în termenul legal, pe lângă încuviințarea protopopului. Aiud, la 30 Decembrie 1941.

Of. protopopesc Aiud în înțelegere cu Consiliul parohial din Geomal:
Protopop IOSIF POP

1—3

No. 185/1941.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de cântăreț din parohia ort. rom. Ponorel, protopopiatul Câmpeni, actual neocupat de cântăreț cu studii, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform studiilor.
2. Stolele obișnuite.

Cântărețul se va îngriji de locuință, întrucât Biserica n'are locuință pentru cântăreț.

Candidații își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreț, Oficiului nostru parohial în termenul fixat, prezentându-se în parohie în vre-o Duminică sau sârbătoare pentru a cânta în strană și a face cunoștință cu poporul.

Vor fi preferați absolvenții școlii de cântăreți, eventual având și o meserie.

Din ședința cons. parohial ținută la 23 Noembrie 1941.

Pr. Teodor Gligor

Nr. 8541/1941 prot.

Văzut:

Sorin I. Furdui
protopop.